

HAI ĐỨA CON GÁI

(Tâm bút TTBG)

□

MỘT.

Không biết từ đâu và bao giờ mà tôi bị nhập tâm câu tục ngữ “*Phúc đức tại Phụ Mẫu*”. Thuở nhỏ không ý thức; càng lớn càng thấm sâu câu nói. Nhất nhất trên mọi hành động, tôi đều tự mình đặt câu hỏi “*Không biết có làm Cha Mẹ xấu hổ?*” Vô tình mà câu tục ngữ đã là “cái thắng” rất hữu hiệu trong suốt cuộc đời sôi nổi của tôi.

Nhìn lại thời tuổi trẻ, tôi là đứa con đã làm mẹ tôi lo lắng nhiều nhất. Con đường “tôi chọn đi khác với con đường mẹ muốn tôi bước”. Nhưng, bằng một trực giác nào đó, tôi tin rằng “đã không làm mẹ xấu hổ”.

Hai cụm từ này rất khác biệt trong ý nghĩa.

Câu nói kiêu hãnh với người cha của Sơn thuở tôi vừa lớn là đúc kết rất rõ ràng cho cái hiểu và tình thương con lai lắng trong hồn mẹ tôi:

“*Tại số phận đã định, chứ, xin thưa thật cùng ông, nếu chọn rẻ, con người bông lông ăn chơi như cậu Sơn không bao giờ là người cho tôi chọn*”.

Thuở đó, 22 tuổi, đứng ngoài sân lén nghe câu chuyện người lớn, tôi đã âm thầm khóc. Về nhà, tôi nắm tay mẹ, thốt lời thề nguyện: “*Suốt cuộc đời về sau, dẫu có thế nào, con hứa sẽ*

làm người hữu ích mới xứng đáng với lòng mẹ thương và dạy dỗ con.”

Nhờ luồng ánh sáng mẹ mà cứ hết cú quất này sang cú đập khác, bàn tay Định Mệnh vẫn không vui đập tôi được. Tôi vẫn cứ gượng đứng lên trên đôi chân yếu ớt và cái tâm hồn rách nát. Lâu ngày thành chai, không thấy sợ Định Mệnh nữa. Từ năm 36 tuổi, bỏ Âu Châu sang Mỹ, bước vào con đường Văn Chương, tôi mang ý nghĩ “*Định Mệnh phải chào thua tôi!*”

HAI.

Hôm qua ngồi đọc lại tác phẩm Dostoievski viết năm 1993 (kéo dài đến cả chục năm sau), chợt thấy lòng rung động dào dạt theo tuổi thiếu niên của nhà văn. Câu “*Phúc đức tại Phụ Mẫu*” trở về sống động.

Thuở nhỏ, cha chết sớm, Mẹ tôi kham luôn cả hai thứ tình Cha-Mẹ trên con cái. Theo giòng thời gian, tôi cũng “bị” trôi lăn vào cùng hoàn cảnh trên sự giáo dục con cái.

Hai trăm năm xưa, Dostoievski cãi lời cha, từ bỏ con đường Kỹ Sư Công Binh an toàn vật chất để bước trên con đường nhà văn nghèo khổ. Hai trăm năm sau, tôi cũng làm mẹ lo lắng khi từ bỏ cuộc hôn nhân hứa hẹn sang giàu ở Âu Châu với một luật sư, bay sang Mỹ, miệt mài suốt trên con đường chữ nghĩa bấp bênh.

Bây giờ, đưa con gái thốt lời oán hận, tôi cam nhận. “*Sự thật sẽ giải phóng người!*” (dựa theo Kinh Thánh, như lời vị độc giả ở Sài Gòn đã nói).

Riêng tôi, luôn luôn chỉ là câu tự hỏi:
“*Fyodor Dostoievski sẽ ra sao nếu KHÔNG từng CÓ được một người cha đầy nghị lực, giỏi xoay sở và có lòng đặt trên con mình nhiều hoài bão?*”

Chỉ cầu mong ngày nào con-nhộng-Âu-Cơ-thoát-xác (giáo dục gia đình) sẽ trở thành con bướm nhiều màu sắc rực rỡ xinh tươi.

BA.

Mùa Tết năm 2014, về Nha Trang, một đêm cùng Âu Cơ tìm đến thăm người chị dâu anh Nguyễn Ngọc Thùy. Tại đây, gặp Giang lần đầu. Cô bé vóc người mảnh mai nhỏ nhắn, nói năng vui vẻ, là cháu dâu gọi anh Thùy bằng chú, lớn hơn Âu Cơ một tuổi

Khi biết ra tôi là “*người con gái năm xưa có mặt trong đám tang chú Thùy*”, Giang tỏ ra thích thú đặc biệt. Chùng đọc bản văn Khóc Người Thiên Thu viết về anh Thùy, cô càng thích hơn. Tình cảm dần dà biến thành nỗi ngưỡng mộ, quý mến sau khi đọc thêm những tác phẩm khác của TTBG.

Đến mùa hè 2015, biết tôi có mặt tại Nha Trang, một đêm Giang tìm đến khách sạn, mời đi uống café.

Trong buổi café, nhiều lần thấy Giang trả lời điện thoại ai đó... Hỏi, thì Giang thú nhận:

“*Gia đình chồng và cả chồng con không ai ưa cô khi họ nghĩ ‘vì cô mà chú Thùy tử trận!’*”

Biết cô về, con phải ‘trón’ chồng con, đi uống café với cô."

Thật quá choáng người! Tâm trạng tôi biến đổi nhanh từ trạng thái vui vẻ sang sự hụt hẫng! Thêm cô đơn và thấy nhớ da diết Âu Cơ, đưa con gái nhỏ tri-âm-tri-kỷ.

Lại nghe Giang nói:

"Nhưng với anh Hiệp thì con biện bạch rằng, ‘Nếu cô Thu Vân không phải là người chung thủy, việc gì cô giữ những lá thư chú Thùy trong mấy chục năm, để nhờ đó mà đám con cháu mới biết chú là ai. Phải nói rằng cảm ơn cô TVân mới đúng.’"

Khi đọc tác phẩm viết về TNH, Giang bị ám ảnh bởi hai câu thơ tôi ghi nơi đầu trang nhất:

*“Chim đi mỗi cánh bay tìm tổ
Ta biết tìm đâu một tấm lòng?”*

Vậy là cái ý muốn “*lập một cái tổ cho con chim thiên di Thu Vân mỗi cánh bay về*” được từng chút từng chút thành hình bằng một quán café đọc sách, chơi nhạc tại Dalat, định sẽ khai trương mùa Noel 2016.

Cuộc đời, không ai có thể biết trước việc gì xảy đến cho mình ở bước kế tiếp.

***/ Thư TTBG gửi Hoàng Hà Giang**

Cali. Tue, 28 Jul 2015

Giang thương,

Cô rất cảm kích tấm lòng con đã dành cho cô trong ý hướng mở ra một quán café mời cô hợp tác. Cô rất muốn về sống tại Nha Trang những ngày cuối đời, và việc kiếm sống bằng

một quán café là điều cô mơ ước. Nhưng cô nói thật, quán café Âm Nhạc như mình từng nói sẽ rất khó ăn nếu mình ít vốn cầm cự, và chính cá nhân cô cũng nhận thấy không đủ khả năng cáng đáng. Cái ý "mở đường và để lại cho những thế hệ đi sau một cái gì giá trị..." như con nói bữa nọ là điều cô vẫn chiêm nghiệm xưa nay.

Tuy nhiên, nhận thấy khả năng bây giờ của cô là Văn Chương nhiều hơn Âm Nhạc, nên cô nghĩ thay vì một quán café âm nhạc thì mình tạo nên một quán café đọc sách có lẽ hợp với cô hơn. Còn âm nhạc chỉ là điều phụ, hứng thú thì biểu diễn chơi cho khách nghe, chứ cô không muốn tự trói mình vào trong một bốn phận bắt buộc; cô không còn là một nghệ sĩ mà chỉ là một nhạc công trình diễn, niềm hứng cảm trong cô rồi cũng sẽ cạn đi.

Riêng về quán văn chương, cô vẫn có thể vừa bán café kiếm sống, cũng vừa sáng tác. Dăm ba tháng cho xuất bản một tác phẩm như loại Tài Hoa Mệnh Bạc... Thỉnh thoảng mình vẫn có thể tổ chức các buổi đọc thơ, đọc sách cho khách thưởng ngoạn. Khi đó, một "câu lạc bộ chữ nghĩa" không phải là không thể có. Lâu dần, người ta dần quen và tìm đến với mình.

Một điều nhấn mạnh:

-Cô vẫn biết ở VN, ngành văn chương chưa được thoải mái tự do bằng ngành âm nhạc, vì vậy khi quyết định tiếp tục cầm cây viết ở VN, cô sẽ chỉ chọn viết các loại sách nước ngoài, không dính dáng gì đến VN, để có thể KHÔNG

vô tình bị vướng mắc vào chính trị. Nếu cô tự có khả năng mua bán thì điều này cô đã làm từ lâu. Nhưng nếu có Giang hỗ trợ về mặt kinh doanh thì phần còn lại là Văn Chương, cô có thể dần dựng thu hút những người yêu sách tìm đến.

Đó mới chính là "mở đường và để lại cho những thế hệ đi sau một cái gì giá trị" rất hấp ý và khả năng cô. Trong đầu cô còn nhiều tác phẩm chưa được in ra. Và từ lâu sở dĩ bỏ đàn mà cầm viết là bởi cô nghĩ "Cũng cùng một thời gian cho cả hai công việc thì Văn chương làm lợi cho nhiều người, trong khi Âm nhạc chỉ một mình cô thụ hưởng niềm vui." Một nhà văn có vị thế cao hơn một nhạc sĩ. Một câu lạc bộ Văn Chương ít thu hút khách hơn một câu lạc bộ âm nhạc trên mặt doanh thu, nhưng một khi đã thu hút thì "người đọc sách là người có tâm hồn sâu sắc hơn giới thường ngoạn kia" vẫn sẽ tìm đến trung thành.

Tìm hiểu bấy lâu, cô thấy VN có quá nhiều quán café Âm nhạc, trong khi quán café duy nhất ở Câu lạc bộ Văn chương số 81 đường Hiền Vương (cũ) Sài Gòn, khách toàn thuộc giới Văn chương và Âm nhạc cùng bạn bè họ tìm đến hằng ngày đông nườm nượp như đi mua tôm tươi.

Bên Mỹ, thành phố San Francisco gần vùng cô ở có một quán café Văn chương, bề ngoài đơn giản lụp xụp nhưng bên trong chứa đầy sách; người sáng lập ra nó cách đây 100 năm, lúc đầu chỉ là một thi sĩ CHƯA nổi tiếng, vậy mà nó còn tồn tại cho đến ngày nay cũng với

cái bè ngoài lụp xụp như vậy, và thu hút cả đến khách ngoại quốc từ phương xa tìm tới kể từ khi cái tên của thi sĩ kia đã trở thành nổi danh.

Và lại, phải chăng cái hướng của cô cháu mình là chỉ muốn "để lại một cái gì ích lợi...", mà trong một đất nước như đất nước mình, vấn đề DÂN TRÍ mới là cần thiết hơn cả?

Cô không có tham vọng mở ra một đường hướng văn chương mới mà chỉ muốn kiếm sống bằng phương tiện bán café để từ đó nuôi dưỡng được ước vọng chữ nghĩa của mình. Biết đâu Trời ngó lại, sau khi nhắm mắt, quán café vẫn có thể lưu lại một dấu ấn nào đó cho Nha Trang?

Thương mến, Cô BG.

[
]

***/ Thư TTBG gửi Hoàng Hà Giang.**

Cali ngày 10 tháng 8/2015

Giang thương,

Anh San vừa từ Sài Gòn gọi điện thoại trò chuyện với cô, chuyện đạt lại rõ ràng cái ý của con. Như vậy là chuyện mở ra một quán café cho cô có nơi trở về sống nốt những ngày cuối đời là "có thật". Cô không ngờ, Giang ạ. Mấy đêm rồi cứ suy nghĩ mãi điều này, cô thấy rõ ràng là "có một cái gì rất linh thiêng trong câu chuyện giữa chú Thùy và cô 47 năm xưa."

Con có biết, trong suốt một dòng đời tình cảm đầy bão tố, chỉ hình ảnh chú Thùy là "sống trọn vẹn và đẹp đẽ nhất" trong tâm hồn cô? Điều này khó giải thích, nhưng, như có lần

nói với con ở quán café một đêm Nha Trang mới đây, (và cũng nhiều lần nói với Âu Cơ khi nó thắc mắc rằng "Tại sao ngày đó Mẹ không đáp lại mối tình bác Thùy?") thì "chính cái chết của Chú lại là điều sống mãi trong ký ức cô." Sống, trong nhiều tâm trạng khác nhau: Hối hận, xót xa, vinh danh, suy tưởng. Chú Thùy ra đi lặng lẽ với mối tình câm, nhưng đâu hay rằng chính điều đó đã khiến Chú "được cô đưa lên ngôi vị độc tôn".

Bây giờ, sau khi cuộc đời đã trải qua biết bao thăng trầm, từ lời gọi xin bài "khân thiết" của anh bạn nhà văn Uyên Thao, năm 2003 cô mới cho chào đời Khóc Người Thiên Thu, bao gồm những lá thư chú Thùy viết cho cô ngay giữa chiến trường Quảng Ngãi đạo 1968. Biết bao độc giả đọc các dòng thư của chú đều yêu mến chú. Có điều cô không bao giờ ngờ rằng trong số những độc giả vừa nói lại có cả con nữa! Điều này làm cô suy nghĩ. Và cô tự hỏi, phải chăng để "cảm ơn" tấm lòng tưởng nhớ chú mà chú đã đưa đẩy cô đến trò chuyện với con chính ngay trên cái nơi đã từng đặt quan tài chú một ngày trong 40 năm xưa?

Trong sự gặp gỡ của cô và con, kéo theo mối cảm tình sâu sắc, có cái gì thật là huyền bí. Lúc gần đây, cô cứ hay tự hỏi: Có phải sự "huyền bí" này do chú Thùy tạo ra cho hai chúng mình? Bởi vì, thú thật với con, từ rất lâu rồi cô mất niềm tin về nhân thế, gần đây thêm chuyện Âu Cơ đã đánh sập những tin tưởng còn sót trong cô. Vậy mà cô lại gặp con đúng

ngay thời điểm “tất cả với cô đều đã tan hoang trọn”.

Lại nhiều đêm cô tự hỏi: “Phải chăng Chú Thùy đang trở về để ‘trả nợ’ cô tác phẩm Ngư Ông Và Biển Cả mà ngày từ giã ra đi rồi chết luôn, chú đã mượn cảm theo lên máy bay đọc?”

Đó là một tác phẩm rất nổi tiếng của Hemingway, nhà văn Mỹ. Câu chuyện kể về sức phấn đấu ghe góm của một ngư ông trên biển rộng để câu cho được một con cá lớn. Cuối cùng khi biển êm sóng lặng, người ta thấy ông kéo về chỉ một bộ xương trơ của cá. Ý nghĩa câu chuyện nói lên điều Con Người rất nhỏ bé trong tay Định Mệnh (Thiên Nhiên) nhưng không vì vậy mà Con Người chịu thua Định Mệnh. Cho dù cái chiến thắng cuối cùng của lão ngư ông chỉ là một bộ xương trơ thì cũng nói lên điều rằng “Định Mệnh có khi vẫn phải bó tay trước ý chí phấn đấu của Con Người!”

Câu chuyện đó ám ảnh cô hoài mỗi lần lại dẫm chân lên một khúc quanh Định Mệnh.

Giang thương,

Cảm ơn con về tất cả những gì đã đổi cho cô. Việc mình dự tính thì cô sẽ cùng với con theo đuổi và thực hiện, còn chuyện Thành hay Bại là việc mình chưa thể nói. Đọc sách cô, con biết là suốt đời cô đi tìm một tri kỷ. Cái tựa tác phẩm cô tặng con trong kỳ nghỉ hè vừa qua trích từ hai câu thơ:

*“Chim di mỗi cánh bay tìm tổ
Ta biết tìm đâu một tấm lòng?”*

Đó cũng chính là tiếng nói chân thật trong cô.

Một điều đặc biệt là Âu Cơ rất thương Chú Thùy. 26 năm qua, nó chính là tri kỷ của cô theo câu chuyện chú Thùy. Nó có viết một bài văn tiếng Anh về mối tình cảm của chú, đọc, rất cảm động.

Bây giờ ở chặng cuối đời, phải chăng Định Mệnh buông tha nên đưa con lại? Con không phải là một người đàn ông, cũng không là người thân, người bạn. Con chỉ là một kẻ hậu sinh đọc cô rất kỹ, hiểu cô sâu sắc trên từng ý tưởng nhỏ.

Gần đây khi nghĩ về con, cô hay tự hỏi:

"Phải chăng trong con có linh hồn chú Thùy, ẩn hiện, đeo đuổi để xót thương cho từng đoạn đường thống khổ cô trải qua từ năm 1968? Phải chăng lúc này cô hoàn toàn không vương bận nhân tình thế thái thì chú lại trở về để an ủi tâm hồn cô?"

Mấy đêm qua, cô hình dung rất nhiều đến quán café của mình ở Nha Trang. Bỏ hẳn nước Mỹ để về sống tại Nha Trang... là ước mơ của cô trong nhiều năm tháng.

Bây giờ, ước mơ đang sắp biến thành Sự Thật... cô chỉ van xin Định Mệnh đừng "đánh" cô gục trên điều ấy. Cái tên của con, Hoàng Hà Giang, một nhân vật rất đặc biệt trong những trang viết cuối đời, "đã hình thành trong óc cô" với cái mỉm cười rất dung tha của Định Mệnh. Mong lắm vậy thay!

*Thương và rất cảm ơn con,
Cô Thu Vân.*

□

***/ Nhận thư Hoàng Hà Giang.**

Nha Trang, ngày 11/8/2015

Cô thương nhớ,

Con đang viết thư cho cô trong một quán Café tương tự như cái quán của mình, nhưng chỉ khác là ngồi ở đây rất sáo rỗng, nó chỉ hợp cho "thế hệ cúi đầu" lui tới (những người kéo nhau ra quán Café mà cứ chăm chăm vô cái smart phone) để rồi ra về trong vô vị, chán ngán.

Thì cái quán Café Văn Chương của mình không chỉ là ước mơ của cô, hoài bão của con, mà còn là điểm sáng của cả thế hệ (nếu mình có cách lôi kéo, dẫn dắt họ rời smart phone để tới với mình).

Con nghĩ trong tâm mỗi người đều có chứa đựng những cái hay, chỉ mỗi điều ai cũng bị chi phối bởi "lý lẽ của vật chất". Nếu gạt bỏ được cái áo vật chất thì cốt lõi ai cũng tốt (chứ không như cô đã từng mất niềm tin vào thế nhân). Con sợ sự phũ phàng của vật chất sẽ làm tan biến những điều tốt đẹp của con với cô, cho nên con không muốn nói cho anh Hiệp nghe chuyện hôm trước con và cô đã thống nhất. (...) Bằng cách nào thì con vẫn rất muốn đồng hành với cô gây dựng quán café (tổ ấm để con chim di bay về).

Con đã trả lời những gì mà cô băn khoăn. Con tin nếu chú Thùy còn sống thì cũng giống như bác Ngọc, sẽ ủng hộ cho ý tưởng của hai cô cháu mình. Bởi vì ý tưởng này nếu bỏ đi “cái tôi nghệ sĩ của cô”, bỏ đi “hoài bão viễn vông của con” (có người đã nói như vậy) thì cũng còn rất nhiều tâm hồn cô đơn lạc lõng trong xã hội vật chất bây giờ cần một chỗ dựa tinh thần. Con mong mọi chuyện sẽ tiến triển tốt đẹp.

Rất đau lòng khi cô nói đã quen với những bất ngờ xảy ra. Con không muốn có bất ngờ nào ngoài dự định, bởi vì mọi thứ đã nằm gọn trong suy tưởng của con, của cô và ở cả người thanh niên 25 tuổi tên Nguyễn Ngọc Thùy

BỐN.

Đọc lại một đoạn viết cũ.

Dalat, thứ Bảy 13/8/2016.

Buổi sáng, trời Dalat đột nhiên trở lạnh.

Trong quán bánh cuốn trên đường Bùi Thị Xuân, tôi nói với Giang:

-Đêm qua ngủ nhà chú Tuyên, có hai luồng tư tưởng khiến cô quay cuồng đầu óc: Thứ nhất: Con và Âu Cơ cùng một mạng Lư Trung Hỏa. Còn cô là Tích Lịch Hỏa. Lửa sấm sét có thể dập tan lửa trong lò, nhưng không là ngược lại. Thứ hai: Sấm sét thường chỉ đánh vào các người tàn ác, vì vậy mới có cụm từ “Thăng trời đánh” để ám chỉ những kẻ hung đồ, phá quốc hại gia. Hai mạng Hỏa cùng hỗ trợ cho nhau.

Ở đây, cô muốn trình bày kinh nghiệm 28 năm khi Âu Cơ còn ở cạnh cô để cho con lấy đó làm “kinh nghiệm bắt tay với cô” chuyện quán café những ngày sắp tới.

1/ Trong 28 năm, Âu Cơ thường cảm thấy như bị đè nghẹt bởi một nguồn năng lực mạnh mẽ từ cô. Nó luôn luôn nhường nhịn cô dù chẳng bao giờ cô muốn làm cho nó sợ hãi.

Có “một kết quả tốt” rõ ràng hiển hiện: “*Âu Cơ thâm lược từ cô rất nhiều ý tưởng chín chắn sâu sắc. Phần cô cũng nhờ nó làm cái thắng mà đã ghìm đi biết bao sai lầm tệ hại nảy sinh từ bản chất mãnh liệt riêng.* Tuy nhiên Âu Cơ **chưa từng trải qua** một đời sống nào ngoài cuộc sống 28 năm có cô bên cạnh, nên nó ‘có khuynh hướng đi tìm bản ngã thật’ của nó.

Con khác, con “đã từng có” một đời sống trước đó và “bây giờ mới gặp cô.” Thì, lấy kinh nghiệm Âu Cơ để thấy rằng, “*không phải cô muốn lấn lướt ai, mà chỉ vì định mệnh cô khắc nghiệt quá, bất cứ ai dính vào cô cũng đều gặp lao đao đau khổ.*” Nếu vượt qua được bằng thái độ “*chịu cùng với cô cúi đầu khuất phục*” thì mình sẽ được Định Mệnh buông tha và cùng nhau thăng hoa. Bằng như chống lại nó, mọi sự đều tan nát.

2/ Trước nay, đã có hàng loạt người điển hình cho đủ mọi thứ tình "xếp hàng" đi vào đời cô rồi lại đi ra! Có điều lạ rằng bất cứ ai sau khi đi ra khỏi đời cô rồi, nghĩ lại cô, cũng đều

có chung niềm tiếc nuối. Có kẻ còn tìm gặp để nói lên điều nuối tiếc, đàn ông lẫn đàn bà, người thân lẫn người dung. Với ai, cô cũng đều xem như hết Duyên hết Nghiệp, không còn gì cần vắn vương nữa. Chỉ duy hai thứ tình Văn chương và Âm nhạc luôn luôn được cô hoài tưởng và đón nhận. Âu Cơ tượng trưng cho thứ tình Văn chương đó.

Thêm một điều không thể chối: “*Sự khắc nghiệt biểu tỏ ở chỗ: Luôn luôn cô bị là đối tượng cho lòng đố kỵ.*” Ngay cả tác phẩm cô viết, thậm chí tên cô, cũng cùng chung số phận.

Con không phải là người của Âm Nhạc hay Văn Chương. Con chỉ là một người “*ủng hộ cho hai nguồn đam mê trong cô*” có cơ may sống đây.

Ví như chuyện “*Thái tử Đan trọng đãi Kinh Kha để mưu đồ chuyện lớn. Giết Tần Thủy Hoàng không phải chỉ cho nước Yên của Thái tử Đan thôi, mà là cho chung chư hầu, thiên hạ. Chuyện không thành, Tần Thủy Hoàng không chết, trái lại Kinh Kha bị chết đâm chết chém dưới tay đám quân sĩ triều đình nhà Tần. Tuy vậy, người đời sau, (như con với cô bây giờ), vẫn biết Kinh Kha là ai và Thái tử Đan là ai.*”

Quán café đọc sách đang thực hiện là một điển hình. Ân tình này, cô ghi nhận sâu đậm. Mình không phải nhắm vào cái lợi tiền bạc thực tiễn, mà chỉ là “*một chiều hướng tập quen và khai rộng kiến thức những ai đến quán bằng âm nhạc và chữ nghĩa cô*”.

Rõ ràng đây là một điều lý tưởng, chưa chắc thành tựu suông sẽ như ý mình mong ước. Nhưng, chuyện Thành & Bại không phải điều quan trọng, mà quan trọng là mình có *“quyết tâm muốn làm điều tốt”* cho kẻ khác hay không mà thôi. Cuối cùng, Cô chỉ muốn nhắc con nên suy gẫm và nắm bắt một điều: *“Cô là người lương thiện. Và con, khi được ở gần một người lương thiện thì chỉ có thu vào chứ chẳng bao giờ bị đánh mất đi.”*

Giang hiểu những lời phân tích.

Tôi đưa nhận xét:

-Con là đứa có cái tâm lành. Đó là điểm lớn nhất khiến Cô muốn *“trao hết cho con những năng lực tiềm ẩn cuối cùng”* qua chuyện mình dựng quán café ở Dalat hôm nay.

NĂM.

Lâu lắm rồi (từ cuối 2018) không mấy có tin Giang. Hôm qua đột nhiên nhận tin, thấy Giang gọi tôi bằng Mẹ.

Từng đoạn messenger tôi đọc:

“Bên trong trái tim, con rất yên ấm như được ở trong lòng Mẹ. Con thèm những cảm giác êm đềm đó. Đi đâu rồi cũng phải quay về... Con chạy xe hết đường này qua đường khác, đường nào cũng đưa con về với Mẹ bởi vì lòng con luôn trần trở hướng về tổ chim di dành cho Mẹ. Tấm lòng Mẹ, con đã từng được

ban cho năm 2016, nhưng không dám nhận... vì cái lý ở đời, con không thể thay chỗ của Âu Cơ. Nhưng mấy năm nay, trải qua không ít sóng gió quăng quật, đã bao lần trơ trọi giữa đời, thậm chí không ít triết lý đạo Phật, cái gốc của khổ đau là Tham Sân Si, những điều nằm ngoài Chân Thiện Mỹ. Con biết cái gốc của con là thiện lương và chỉ Mẹ mới cho con được cảm giác trở về Nhà, được về với Mẹ, ngồi bên Mẹ hàng giờ, nghe Mẹ kể hết chuyện Đông Tây Kim Cổ, chuyện nào cũng hướng về thiện lương như bản chất Mẹ mà nhiều lần thuở trước con đã được nghe.”

Rõ ràng duyên đến duyên đi, duyên này qua lại có duyên khác chờ mình đâu đó. Tấm lòng Giang, tôi vẫn biết, nhưng không ngờ sâu đậm như vậy.

“Tình cảm ấm áp nhận từ Mẹ đã là nguồn động lực dìu dắt con qua hết khổ đau này tới đơn độc khác, vì con biết có một nơi luôn sẵn dành cho mình, chính là Tâm của Mẹ. Và mỗi lần vượt qua khổ đau, con càng thêm hiểu những gì Mẹ đã phải trải... Con thương Mẹ!

Con đã già rồi... Có khi ngồi nhớ Mẹ, con khóc như trẻ con... Mẹ ơi, phú quý vinh quang không bằng có Mẹ.”

(Đọc câu này của Giang, tôi thấy đau đớn cho Âu Cơ. Một ngày nào nó cũng sẽ viết lời như vậy, e có muộn lắm không?) Con đường tôi đang và sẽ còn hướng về chính là Chân

Thiện Mỹ của chữ nghĩa. Đó là thứ duy nhất tôi còn muốn “nắm” ở cuộc đời này. Ngoài ra, tất cả tôi đã buông hết. Đau đớn nhất là buông tình mẹ con khi Âu Cơ quay lưng hẳn. Phép lạ nằm ở chỗ, đến cùng đường tuyệt vọng, bỗng lại nhận biết ra một đứa con khác đang trông chờ mình!

“Con luôn nhớ câu Mẹ từng nói, khi Mẹ thấy ai không liên lạc với mình, có nghĩa người đó được bình yên. Nên mỗi lần khó, con cũng chỉ dám tưởng tượng luôn có Mẹ bên cạnh, không cầu cứu Mẹ.”

Đây cũng là bản chất chính xác của Âu Cơ, nhưng thôi... Ngày trước tôi không bao giờ nghĩ có cái gì vượt qua khỏi tình mẹ con ruột thịt. Bấy lâu, mỗi chiều thứ Bảy với những bài giảng Phật pháp của thầy Hiền, tôi mới bắt đầu tin về nghiệp nhân quả. Sáng nay thật bất ngờ, đọc tiếng gọi Mẹ của Giang, tôi chợt nghĩ “Có lẽ ở kiếp nào, Giang từng là một đứa con của tôi.”

“Và bây giờ, sau nhiều tháng chịu đựng sóng gió khi chấp nhận vượt biển, con đã tìm thấy con tàu lớn cho mình ra khơi, một cơ hội lớn trong đời để biến ước mơ thành hiện thực: Một khu phức hợp xanh lành chăm lo sức khỏe con người, một trường học liên cấp theo bằng cấp Prinberk của Mỹ, đào tạo một thế hệ có nhân tính, tự tin và sáng tạo cho tương lai.

Con vẫn luôn tâm niệm, chỉ cần trong lòng mình có Mẹ, có Chân Thiện Mỹ của Mẹ, con sẽ vượt qua hết bão giông để tới bờ hạnh phúc. Do nhân duyên lành, thời gian qua con cũng có những vị thầy hướng đạo tâm linh. Thầy dạy con, ‘Nếu muốn hết đau khổ hãy nên yêu thương thật nhiều, đời này tất thấy đều là giả, chỉ có tình yêu thương mới là thật, là tồn tại, dù qua bao nhiêu đời, bao nhiêu kiếp.’”

Tôi rất mừng cho Giang. Tình yêu thương mới đúng là THẬT. Với tôi, Văn Chương là phương tiện hữu hiệu giúp tôi phơi bày điều ấy. Tôi nhìn ra một điều từ đã rất lâu: “Con đường tôi vẫn phải tiếp tục bước là con đường Văn chương đầu ở Mỹ hay có về Nha Trang sống hết đời trong cái tổ chim di Giang tạo dựng.”

“Những gì Mẹ trải qua và đã bỏ trên từng con chữ để ghi lại, nhiều đời sau cũng sẽ có người cần đến.”

Có lẽ Giang nói đúng. Viên đá nào ném xuống biển cũng gây tiếng vang dù không ai nghe thấy. Miễn rằng nó được ném bằng cái tâm chân thật của người ném thì một ngày nó cũng tấp đến bến bờ cho kẻ hữu duyên nhất lên.

“Mình chỉ có một đời để sống, rục rờ như đá hồng vẫn hơn đá Marguerite Mẹ yêu thích, đẹp nhưng buồn. Con mong Mẹ vui sống

mỗi ngày với cái ơn đã gieo vào đời theo từng con chữ. Mọi thứ ở Nha Trang có bề ngoài êm ả hơn những thành phố khác, nhưng bên trong có những “cái chết” bởi Covid vẫn diễn ra âm thầm đến mức có thể cảm nhận được từng ngày. Gia đình con cũng không ngoại lệ. Đôi với con mà nói, là con của Mẹ ở kiếp nào nên bản tính có chút giống Mẹ: can trường, càng khó khăn càng đương đầu không lùi bước. Covid cho con cơ hội khám phá những khả năng vô tận bên trong mình, nhờ vậy mà trong khó khăn con tìm được cơ hội lớn. (Con sẽ kể điều này với Mẹ sau)”

Thật đúng. Mùa dịch lớn lao này là một cơ hội thanh lọc của Thượng Đế. Từ khi gặp năm 2015, tôi đã nhìn ra bản chất khác người của Giang. Đôi lần dạo đó, các câu chuyện đã chứng minh cho tôi biết điều tôi cảm nhận là đúng. Cái Tâm lương thiện giống như cái cột nhà vững, mưa gió thế nào cũng không xô ngã được.

Dù vậy...

Tôi không đành lòng để Giang phải “gánh” thêm gánh nặng con chim di. Nói điều này thì Giang đáp:

“Nhiều khi là ngược lại, Mẹ về Mẹ gánh tâm hồn con qua thực tế phũ phàng ngoài kia...”

Một giấc ngủ êm đềm bỗng dung đến như một phép lạ đêm qua!

[]

Trần Thị Bông Giấy
(Bài viết xong tại San Jose, thứ Tư June
16/2021
1:20 trưa.)
[]